

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **Templářské sklepy Čejkovice, vinařské družstvo**, se sídlem Čejkovice 945, zast. JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem se sídlem Žižkova 791, Kyjov, proti žalované **Státní zemědělské a potravinářské inspekci, Inspektorátu v Brně**, se sídlem Běhounská 10, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 25. 11. 2010, č.j. BB712-21/2010,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný nevyhověl námitkám podaným proti opatření č. P074-70394/10/D ze dne 19.11.2010 k odstranění zjištěných nedostatků. Jednalo se o opatření D01, kterým bylo uloženo žalobci řádně dopracovat evidenční knihy (vinařskou evidenci) dle přílohy č. 33 k vyhl.č. 323/2004 Sb. v platném znění, na základě které bude možné

dohledat a prokázat, jak byly nakoupené hrozny ročníku 2009 zpracovány a pro kterou konkrétní výrobní šarží vína byly konkrétní hrozny (vždy blíže specifikované dokumentem „kupní smlouva – výkupní lístek“ nebo jiným dokladem prokazující nákup hroznů) použity. Termín splnění byl stanoven do 26.11.2010. Dále bylo uloženo opatření D02, dle kterého měl žalovaný bezodkladně stáhnout z tržní sítě veškeré množství všech šarží jakostních odrůdových vín a vín odrůdových tuzemské provenience vyrobených z hroznů odrůd Rulandské modré, Modrý Portugal, Muškát moravský, Sauvignon, Tramín červený, Chardonnay, Cabernet Sauvignon, Ryzlink vlašský, Rulandské šedé, Irsai Oliver sklizených v roce 2009, neboť při jejich uvádění do oběhu je porušováno ust. čl. 16 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 v platném znění, protože jejich původ deklarovaný na etiketě neodpovídá skutečnosti. Termín splnění byl stanoven do 19.11.2010.

I. Shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí

[2] V odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 25.11.2010 se žalovaný vyjádřil k jednotlivým námitkám. Pokud žalobce vznesl námitky vůči doručení uvedeného opatření, žalovaný konstatoval, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 33/2010-99 ze dne 9.6.2010 vyplývá, že ukládané opatření může být součástí protokolu o kontrole, pokud má obsahové náležitosti dle § 15 odst. 1 a 2 zákona č. 552/1991 Sb. o státní kontrole (dále jen „zákon o kontrole“) a rovněž i náležitosti dle § 67 a § 68 správního řádu. Opatření uložená podle § 5 odst. 1 zákona č. 146/2002 Sb. o státní zemědělské a potravinářské inspekci (dále jen „zákon o inspekci“) oznámí inspektor kontrolované osobě a neprodleně o nich učiní písemný záznam dle § 5 odst. 2 uvedeného zákona. Z toho vyplývá, že kontrolní materiál, jehož součástí opatření je, se předává osobně a nikoliv do datové schránky. Tento postup má rovněž oporu v § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008, o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého „umožňuje-li to povaha dokumentů a má-li podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo „na místě“. S ohledem na toto ustanovení došlo rovněž ke správnému postupu při doručení rozhodnutí o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010.

[3] Žalovaný dále uvedl, že kontrolovaná osoba svým jednáním dokazuje, že se všemi rozhodnutími i protokoly, které jí byly ze strany dozorového orgánu doručeny, se seznámila a dle jasných poučení využila řádných opravných prostředků, což je jistě její právo. Odmítl nařčení ze záměrného a účelového postupu. K námitce, že lhůta pro vydání rozhodnutí o námitkách do opatření uplynula 18. 11. 2010 uvedl, že námitky byly žalovanému do DS doručeny 15. 11. 2010, 17. 11. 2010 nebyl pracovní den, poslední den tří denní lhůty byl den 19. 11., kdy s rozhodnutím o námitkách byla kontrolovaná osoba seznámena. Ani případné nedodržení této lhůty by nemělo vliv na samotné rozhodnutí o námitkách a jeho zákonnost.

[4] Žalovaný se zabýval rovněž námitkou žalobce ve vztahu k doručení opatření ze dne 19. 11. 2010, kdy žalobce argumentoval zněním §71 správního řádu, pokud se týká „vydání

rozhodnutí“ a §19 správního řádu, pokud se týká doručení s tím, že doručování právníckým osobám je upraveno v §21 odst. 2 správního řádu. Žalovaný opět poukázal na to, že opatření bylo součástí kontrolního protokolu a inspektor postupoval v souladu s §16 odst. 1 zákona o státní kontrole, podle kterého je „povinností kontrolních pracovníků seznámit kontrolované osoby s obsahem protokolu a předat jim stejnopis protokolu“. V případě opatření uloženého podle §5 odst. 1 zákona o inspekci postupoval inspektor v souladu s odst. 2 tohoto ustanovení, podle kterého „opatření uložené podle odstavce 1 oznámí inspektor kontrolované osobě a neprodleně o něm učiní písemný záznam.“

[5] Pokud se týká námitek souvisejících se zasláním výzvy k součinnosti, kterou vyzvedla z datové schránky dne 19. 11. 2010 ekonomka žalobce, paní B. S., přičemž neprodleně sdělila žalovanému, že není možno zajistit, aby byla tentýž den při kontrole přítomna osoba oprávněná za žalobce jednat, a to ani osoba pověřená, žalovaný odkázal na povinnost kontrolované osoby poskytnout součinnost při kontrole, stanovenou v §11 písm. a), f) a h) zákona o státní kontrole. Nelze akceptovat, že jedinými osobami oprávněnými se seznámit s kontrolním materiálem a potvrdit jeho přijetí jsou ředitel a ekonomka. Pokud se žádná z těchto osob na provozovně nenachází, musí být k dispozici někdo další, kdo poskytne kontrolnímu orgánu součinnost. Kontrola byla prováděna v běžný pracovní den a byla ohlášená. Je nepochybné, že pracovníci podílející se na chodu podniku jsou ze zákona zmocněni k tomu, aby se účastnili kontroly a podepsali protokol za kontrolovanou osobu. Takovou osobou byla dle žalovaného i asistentka obchodního ředitele paní E. P. Protože však protokol podepsat odmítla, postupovali inspektoři v souladu s §16 odst. 3 zákona o kontrole.

[6] K námitce žalobce, že při předání rozhodnutí paní E. P. došlo k porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost žalovaný uvedl, že účelem institutu mlčenlivosti dle §12 odst. 2 písm. f) zákona o státní kontrole je zamezit tomu, aby byly skutečnosti, o kterých se kontrolní pracovníci dozvěděli při výkonu kontroly, zneužity, tedy aby s nimi byly seznámeny třetí osoby, tedy jiné než kontrolovaná osoba, včetně jejích zaměstnanců či aby byly zneužity jiným způsobem. Předáním písemností asistentce obchodního ředitele kontrolované osoby tedy nemohlo dojít k porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost.

[7] Žalobce v námitkách dále uvedl, že dle jeho názoru v předmětné věci existovala překážka věci pravomocně rozhodnuté dle §48 odst. 2 správního řádu a opatření ze dne 19. 11. 2011 tedy vůbec nemělo být vydáno. Poukázal na to, že totožná povinnost byla uložena opatřením ze dne 10. 11. 2010, přičemž na základě námitek podaných žalobcem bylo toto opatření zrušeno s tím, že podaným námitkám se vyhovuje. V rozporu s platnou právní úpravou rozhodnutí o zrušení opatření ze dne 10. 11. 2010 obsahovalo pouze částečné odůvodnění. Dle žalobce tím žalovaný sledoval, aby rozhodnutí navodilo dojem, že nebyly splněny pouze formální zákonné náležitosti i když realita byla odlišná a podané námitky byly uvedeny na 11 stranách textu. Žalovaný konstatoval, že překážka věci pravomocně rozhodnuté nenastala, neboť z rozhodnutí o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010 vyplývá, že toto opatření bylo pro formální nedostatky pravomocně zrušeno a dne 19. 11. 2010 bylo uloženo opatření nové. Žalovaný odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7A 179/2000, které je oporou pro jeho názor.

[8] K námitce lhůty pro splnění opatření D02 v opatření ze dne 19. 11. 2010 žalovaný konstatoval, že je zcela v dispozici kontrolního orgánu, jaký termín pro splnění opatření považuje za přiměřený. Připomněl, že v opatření ze dne 10. 11. 2010 uložil inspektor termín pro splnění opatření D01 do 26. 11. 2010 a pro D02 do 19. 11. 2010. Podané námitky neměly odkladný účinek, kontrolovaná osoba tedy měla povinnost opatření v těchto termínech splnit. S ohledem na tuto skutečnost inspektor uložil dne 19. 11. 2010 věcně totožné opatření a pro opatření D02 stanovil lhůtu 19. 11. 2010, ke změně nebyl důvod, kontrolovaná osoba měla dle opatření ze dne 10. 11. 2010 konat.

[9] K námitkám o absenci náležitostí rozhodnutí stanovených v §68 odst. 2 a 3 správního řádu žalovaný konstatoval, že dle jeho názoru výrok napadeného rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti §68 odst. 2 správního řádu, včetně označení kontrolované osoby, jejího sídla a IČ. Výrok o odkladném účinku by bylo nutno uvést pouze, pokud by byl vyloučen rozhodnutím správního orgánu a nikoliv ze zákona, jak tomu je v tomto případě (§5 odst. 3 zákona o inspekci). Ve výroku je náležitě popsán i identifikován skutek, popsána uložená povinnost, je zde uvedeno, jaké předpisy byly porušeny. Pokud se týká námitek vůči odůvodnění, žalovaný uvedl, že za situace, kdy mu žalobce vytýkal, že v odůvodnění opatření je odkazováno na 6 protokolů s tím, že absentuje postup podle §68 odst. 3 správního řádu, aniž tuto námitku blíže vysvětluje, nemůže na ni správní orgán reagovat. S protokolem ze dne 19. 11. 2010 č. P074-70394/10 byla kontrolovaná osoba seznámena, jinak by totiž nemohla podat námitky proti opatření, které je jeho přílohou. Pokud žalobce v námitkách odkazoval na text svých námitek ze dne 12. 11. 2010 doplněný dne 15. 11. 2010, žalovaný námitky považuje za nedostatečně formulované, přesto se však jimi zabýval. Uvedl, proč jsou dle jeho názoru v případě opatření ze dne 10. 11. 2010 jasné formulace jak ve výroku, tak i v odůvodnění.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[10] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, která je předmětem tohoto řízení. Žalobce v žalobě tvrdí, že jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí napadené námitkami jsou nezákonná, nepřezkoumatelná a byl jimi zkrácen na právech, která mu přísluší. Uvedl, že žalobní námitky kopírují námitky podané do opatření ze dne 19. 11. 2010, o kterých rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Dle žalobce tak učinil nezákonným a nepřezkoumatelným způsobem. Následně tyto námitky zrekapituloval, uvedl, jak se s nimi žalovaný vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí a následně konstatoval, z jakých důvodů pokládá tvrzení a závěry žalovaného za nezákonné nebo nepřezkoumatelné.

[11] Žalobce vznesl námitky k doručení opatření ze dne 19. 11. 2010 a výzvy k součinnosti, vztahující se ke kontrole dne 19. 11. 2010 a rozhodnutí o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010. Nebylo totiž doručeno způsobem stanoveným v § 19 odst. 1 správního řádu, tedy prostřednictvím veřejné datové sítě. Doručení písemností bylo provedeno tak, že bylo předáno paní E. P., asistentce obchodního ředitele žalobce, za stavu, kdy nebyla osobou oprávněnou jednat za žalobce, ani osobou oprávněnou k přebírání zásilek žalobce. Paní P.

jako asistentka obchodního ředitele není osobou, jejíž profese by měla něco společného s výrobou vína, které se kontrola týkala. Postup žalovaného tedy nemohl být postupem v souladu s ust. § 15 odst. 1 obchodního zákoníku. Dle názoru žalobce názor žalovaného, že došlo k řádnému doručení nemá oporu v zákoně, neboť dle § 26 zákona o státní kontrole pro řízení podle tohoto zákona platí s výjimkou § 18 správní řád. Zákon o státní kontrole neupravuje seznámení žalobce s napadeným rozhodnutím, ale pouze s protokolem, s jeho obsahem, a to v § 16 odst. 1. Žalovaný odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 33/2010-99 ze dne 9.6.2010, podle kterého „... *je jistě možno akceptovat, aby opatření bylo součástí kontrolního protokolu, avšak v takovém případě je třeba trvat na tom, aby protokol obsahoval jak náležitosti protokolu uvedené v § 15 odst. 1 a 2 zákona o státní kontrole, tak náležitosti opatření podle ust. § 67 a § 68 správního řádu* ...“ Odkaz žalovaného na uvedené rozhodnutí NSS nelze akceptovat. V daném případě totiž opatření nebylo součástí protokolu, ale samostatným rozhodnutím. Je v něm výslovně uvedeno, že: „toto opatření je přílohou protokolu o kontrole č. P074-70394/10“. Přílohu nelze podřadit pod součást protokolu. Samostatnost rozhodnutí je zřejmá i ze stránky vizuální. Dále žalobce vznesl námitky v souvislosti s výzvou k poskytnutí součinnosti při kontrole ze dne 18.11.2010, kterou ředitel žalovaného vyzývá žalobce k poskytnutí součinnosti dle § 14 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, a to tak, že žalobce má zajistit, aby dne 19.11.2010 od 10.00 hod. byla na provozovně kompetentní osoba, která by byla přítomna při kontrole provedené inspektory žalovaného. Ve výzvě bylo uvedeno, že při kontrole budou předána rozhodnutí ředitele o námitkách zaslaných žalobcem (tedy o námitkách do opatření č. P073-70394/10 ze dne 10. 11. 2010). Žalobce nebyl schopen splnit požadavky ve výzvě uvedené. Vyslovil rovněž nesouhlas s tím, aby došlo při kontrole k doručení rozhodnutí o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010, žalovaného o tom informoval. V souvislosti s doručováním pak vznesl rovněž námitku porušení povinnosti mlčenlivosti ze strany žalovaného, pokud písemnosti předal zaměstnankyni žalobce paní E. P.

[12] Dále žalobce protestoval proti tomu, že žalovaný nedodržel lhůtu 3 pracovních dnů stanovenou v § 5 odst. 4 zákona č. 146/2002 Sb. pro seznámení žalobce s rozhodnutím o jím podaných námitkách proti opatření č. P073-70394/10-D ze dne 10. 11. 2010.

[13] Žalobce rovněž namítal, že v daném případě existovala překážka věci pravomocně rozhodnuté. Shodné opatření totiž bylo žalovanému uloženo již rozhodnutím žalovaného ze dne 10.11.2010 pod č. P073-70394/10/D. Opatření č. P074-70394/10/D ze dne 19.11.2010 nemělo být tedy vůbec vydáno a žalobce v této souvislosti ve smyslu ust. § 48 odst. 2 správního řádu namítá překážku věci pravomocně rozhodnuté.

[14] Dle žalobce je lhůta stanovená v Opatření č. P074/10/D ze dne 19. 11. 2010 v případě uložení povinnosti pod bodem D02 nezákonná. Platná právní úprava neumožňuje stanovit lhůtu, která je zcela totožná s datem uložení povinnosti, tzn. de facto lhůtu „ihned“. Požadavky žalovaného na vedení evidence jsou dle žalobce nad rámec zákona, což žalovanému opakovaně sdělil.

[15] Dále žalobce namítal, že správním orgánem dosud nebyl zjištěn skutkový stav, nebylo dostatečně identifikováno konkrétní pochybení a vydané opatření je postaveno pouze na neodůvodněných a nepřezkoumatelných tvrzeních správního orgánu, které vychází z protokolů pořízených v rozporu se zákonem. Ač žalovaný vyhověl námitkám žalobce, které byly podány i z důvodu absence náležitostí rozhodnutí a opatření ze dne 10. 11 2010 zrušil, výrok opatření ze dne 19.11.2010 opět neobsahuje náležitosti podle § 68 odst. 2 správního řádu, odůvodnění není v souladu s odstavcem 3 tohoto ustanovení. Rozhodnutí je opět nezákonné a nepřezkoumatelné. Odůvodnění je zcela nedostatečné, absentuje popis rozhodných skutečností a důkazů způsobem prokazatelným a přezkoumatelným. Výrok neobsahuje popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, případně jiných skutečností, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neobsahuje výrok o vyloučení odkladného účinku ani náležité označení účastníků. Žalovaný se nevypořádal s námitkou žalobce týkající se neuvedení právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno. Postupoval v rozporu s judikaturou NSS, např. rozsudkem 6 A 143/2001-151 ze dne 31.8.2004.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[16] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl. K námitkám žalobce se vyjádřil obdobně jako v napadeném rozhodnutí.

[17] Žalovaný zejména uvedl, že předmětné opatření bylo doručeno řádně. Odkázal na judikaturu NSS, a to rozsudek č.j. 7 As 33/2010-99 ze dne 9.6.2010 a na čl. 9 odst. 2 Nařízení (ES) č. 882/2004. Z nich vyplývá, že je možné, aby opatření bylo součástí protokolu o kontrole. Opatření bylo předáno v rámci kontroly provedené na provozovně žalobce dne 19.11.2010 paní E. P., asistentce obchodního ředitele, která byla přítomna jako jediná zaměstnankyně žalobce, a tedy nejvýše postavená v hierarchii žalobce. Náležitosti kontrolního protokolu byly v tomto případě vymezeny v samotném protokolu a náležitosti opatření v napadeném rozhodnutí, které tvořilo přílohu k protokolu což odpovídá výše uvedenému požadavku NSS. Dále žalovaný poukázal na Nařízení (ES) č. 882/2004 čl. 9 odst. 2, ze kterého vyplývá povinný obsah zpráv o úředních kontrolách. O skutečnosti, že asistentka obchodního ředitele s protokolem P074-70394/10 neprodleně seznámila statutárního zástupce žalobce svědčí to, že Ing. P. P., místopředseda představenstva žalobce, podal do opatření P074-70394/10/D dne 22.11.2010 námitky, tedy podal je v zákonné lhůtě 3 pracovních dnů od předání protokolu a jeho přílohy.

[18] K výzvě k součinnosti žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že z judikatury NSS např. rozhodnutí č.j. 2 As 71/2005-138 ze dne 18.10.2006 vyplývá, že z žádného ustanovení o řádné kontrole nelze dovodit požadavek, aby kontrolovaná osoba byla vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. Je ovšem vyloučeno, aby v případě kontroly nebyl o jejím zahájení vyrozuměn statutární orgán kontrolované osoby, je-li přítomen, a v opačném případě jiná odpovědná osoba. V předmětné věci statutární orgán přítomen nebyl, a to přesto, že žalobce byl na provedení kontroly předchozí den upozorněn, resp. vyzván k součinnosti.

[19] Žalovaný vyslovil nesouhlas s tím, že by v dané věci existovala překážka věci pravomocně rozhodnuté. Rozhodnutím o námitkách proti opatření č. P073-70394-10/D ze dne 19.11.2010 bylo opatření zrušeno. Pozbylo tedy jakékoliv právní účinky a opatření ve věci právně neexistovalo.

[20] Pokud se týká lhůty stanovené v předmětném opatření, žalovaný se vyjádřil, že je zcela v dispozici kontrolního orgánu, jaký termín pro splnění opatření považuje za přiměřený. Zásady pro ukládání lhůt dle správního řádu nebyly porušeny, neboť lhůta do 19.11.2010 pro opatření D02 potvrdila lhůtu již uloženou opatřením P073-70394/10/D ze dne 10.11.2010. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že jeho požadavky na vedení evidence byly nad rámec zákona.

[21] Podle názoru žalovaného byl v řízení řádně zjištěn skutkový stav a napadené rozhodnutí netrpí vadami. Výroková část plně odpovídá ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Dostatečným způsobem je zde konkretizován předmět řízení, popis skutku a jeho identifikace. Odůvodnění obsahuje popis kontrolních zjištění a označení ustanovení právních předpisů, která byla porušena i podrobné rozvedení úvah inspektora žalovaného, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí. V souladu s požadavkem § 68 odst. 3 správního řádu jsou zde uvedeny všechny podklady pro vydání rozhodnutí, skutečnosti a kontrolní zjištění popsána v protokolech, které jsou zde specifikovány datem, označením. V odůvodnění jsou rovněž uvedeny konkrétní právní předpisy, které byly porušeny, i úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich aplikaci. Napadené rozhodnutí je součástí - přílohou protokolu P074-70394/10, v němž jsou uvedeny všechny potřebné skutečnosti. Žalobce byl opakovaně při kontrole upozorňován, že vinařská evidence není z jeho strany řádně vedena. V protokolech byl zjištěný stav popsán. Požadavky žalovaného jsou v souladu s §30 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb., nejdou nad jeho rámec.

IV. Průběh řízení před soudem

IV.a) Řízení před Krajským soudem v Brně a rozsudek ze dne 6. 3. 2012, č.j. 29A 127/2010-124

[22] Ve věci proběhlo dne 6. 3. 2012 jednání před Krajským soudem v Brně. Účastníci setrvali na dosavadních stanoviscích k věci. Žalobce doplnil, že teprve s účinností od 31. 8. 2011 změna zákona o vinohradnictví a vinařství v §27 stanovila zákaz uvádění produktů neznámého původu do oběhu. Před tímto datem tedy nebylo možno, aby žalovaný takové jednání považoval za delikt. Žalovaný k tomu konstatoval, že uvedená novela pouze upřesnila dosavadní právní úpravu. Dále žalovaný uvedl, že evidenční knihy žalobce dosud nebyly dopracovány.

[23] Soud přezkoumal žalobcem uplatněné námitky, vzal rovněž v úvahu vyjádření žalovaného. Při přezkumu vycházel z obsahu správního spisu. O žalobě rozhodl při uvedeném

jednání rozsudkem č.j. 29A 127/2010-124. Žalobu shledal zčásti důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil jednak pro nezákonnost, jednak pro vady řízení.

[24] Krajský soud především shledal nedůvodnými námitky žalobce, týkající se doručení opatření ze dne 19. 11. 2010 a výzvy k součinnosti, vztahující se ke kontrole dne 19. 11. 2010 a rozhodnutí o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010, rovněž tak porušení povinnosti mlčenlivosti ze strany žalovaného, pokud písemnosti předal zaměstnankyni žalobce paní E. P. Pokud žalobce protestoval proti tomu, že žalovaný nedodržel lhůtu 3 pracovních dnů stanovenou v § 5 odst. 4 zákona č. 146/2002 Sb. pro seznámení žalobce s rozhodnutím o jím podaných námitkách proti opatření č. P073-70394/10-D ze dne 10. 11. 2010, soud uvedl, že případné nedodržení této lhůty nemá na projednávanou věc vliv, neboť nerozhoduje o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010, ale ze dne 19. 11. 2010. Důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí soud nespátl ani v námitce existence překážky věci pravomocně rozhodnuté z důvodu, že shodné opatření bylo žalobci uloženo již rozhodnutím ze dne 10.11.2010 pod č. P073-70394/10/D.

[25] Další žalobní námitky soud shledal důvodnými. Dospěl k závěru, že žalovaný pochybil, pokud v opatření č. P074-70394/10/D ze dne 19. 11. 2010 při uložení povinnosti D02 - stáhnout z tržní sítě klamavě označená vína, protože jejich původ deklarovaný na etiketě neodpovídal skutečnosti, stanovil lhůtu 19. 11. 2010, neboť tato lhůta není přiměřená, a to i přes to, že totožná povinnost byla uložena již opatřením č. P073-7394/10/D ze dne 10. 11. 2010, které bylo následně zrušeno. Stanovení lhůty, shodující se s datem vydání rozhodnutí, označil za nezákonné.

[26] Rovněž konstatoval, že požadavky žalovaného na vedení evidence jsou nad rámec zákona, neboť dle jeho názoru nevyplývají ze znění přílohy č. 33 vyhl. č. 323/2004 Sb. (Evidence o zásobách produktu a přídavcích jiných látek než vína k produktu v jednotlivých nádobách). Pokud požadovaný způsob evidence vyplývá z jiných předpisů, měly tyto být ve výroku výslovně uvedeny. Soud vyslovil názor, že ve výroku uvedený odkaz na ustanovení §30 zákona č. 321/2004 Sb. o vinohradnictví a vinařství, je nedostatečný, neboť toto ustanovení neupravuje, jak mají být evidenční knihy vedeny, pouze v obecné rovině odkazuje na nutnost užití prováděcích předpisů a předpisů ES.

[27] Dále soud přisvědčil i námitkám vzneseným proti odůvodnění opatření ze dne 19. 11. 2010, především pro absenci odůvodnění výroku opatření D02, že „...původ uvedený na etiketě neodpovídá skutečnosti“. Soud dále uvedl, že ze správního spisu bylo zřejmé, že v době přijetí předmětného opatření kontrolní akce u žalobce ještě probíhala, opatřením D01 bylo žalobci uloženo dopracování evidenčních knih tak, aby bylo možno dohledat a prokázat, jak byly konkrétní nakoupené hrozny ročníku 2009 zpracovány a pro kterou konkrétní výrobní šarží byly konkrétní hrozny použity. Dle názoru soudu tedy bylo možno ke dni 19. 11. 2010 konstatovat, že původ uvedený na etiketě není řádně dokladován, nebylo však možno učinit závěr, že neodpovídá skutečnosti. Dále soud žalovanému vytkl, že v odůvodnění neprovedl ani výčet podkladů, ze kterých vycházel. Je naprosto nedostatečné, aby bylo

odkázáno zcela obecně na podklady uvedené v protokolech, aniž by bylo konkretizováno, o jaké podklady se jedná, přičemž absentuje rozbor a hodnocení těchto podkladů ve vztahu k uloženým opatřením.

[28] Krajský soud uzavřel, že žalovaný pochybil, pokud předmětné opatření – tedy správní rozhodnutí prvního stupně na základě podaných námitek nezrušil pro absenci řádného odůvodnění, protože se jednalo o rozhodnutí nepřezkoumatelné.

IV.b) Kasační stížnost žalovaného a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012 č.j. 3 As 50/2012-44.

[29] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost. Na jejím základě Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 11. 2012 č.j. 3 As 50/2012-44 dotčený rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 3. 2012 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s žádným z důvodů, pro které krajský soud předmětné rozhodnutí zrušil. Jeho závěry budou uvedeny následně v rámci nového posouzení věci.

V. Nové posouzení věci Krajským soudem v Brně

[30] Zdejší soud v mezích žalobních bodů opakovaně přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i opatření č. P074-70394/10/D ze dne 19. 11. 2010 včetně řízení předcházejících jejich vydání. Ve věci soud rozhodl při jednání dne 19. 3. 2013, kdy účastníci řízení setrvali na svých návrzích a dosavadní argumentaci. Shledal, **že žaloba není důvodná.**

[31] Pokud se týká žalobních námitek, které krajský soud při svém předchozím rozhodování neshledal důvodnými, při novém posouzení setravává zcela na svých dřívějších závěrech. V plném rozsahu tedy odkazuje na jejich posouzení uvedené v předchozím rozsudku a následně svoje závěry rekapituluje.

[32] Soud konstatoval, že nic nebrání tomu, aby opatření vydané dle ustanovení § 5 odst. 1 zákona o inspekci bylo přílohou k protokolu o kontrole. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 33/2010-99 ze dne 9.6.2010. Upozornil na to, že i v uvedené věci projednávané NSS bylo příslušné opatření přílohou k protokolu o kontrole. Soud je toho názoru, že pokud je možné, aby opatření bylo přílohou protokolu o kontrole, je rovněž možné, aby s tímto protokolem sdílelo i způsob oznámení kontrolované osobě. Povinnost sepisovat protokol a seznámit s ním kontrolované osoby vychází z ustanovení §15 odst. 1 a §16 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb. o státní kontrole. Podle §5 odst. 2 věta první zákona o inspekci opatření podle odstavce 1 oznámí inspektor kontrolované osobě a neprodleně o něm učiní písemný záznam. Soud v této souvislosti pokládá za správnou rovněž argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě, že jím zvolený postup je v souladu s čl. 9 odst.

2 nařízení (ES) č. 882/2004, dle kterého se ve zprávách o úředních kontrolách uvede kromě jiného rovněž opatření, které musí dotyčný provozovatel přijmout.

[33] Dále soud uvedl, že povinnost oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly je stanovena v §12 odst. 2 písm. a) zákona o kontrole. Je zřejmé, že žalovaný tuto povinnost fakticky splnil, neboť jak zjistil ze správního spisu, paní B. S., ekonomka žalobce a osoba pověřená k přebírání zásilek, informaci o kontrole, která má proběhnout dne 19. 11. 2010 a výzvu k součinnosti převzala a dne 19. 11. 2010 v ranních hodinách na ni reagovala. Žalovanému sdělila, že osoba oprávněná za žalobce jednat – Ing. P. je služebně v Praze a není možno, aby za sebe zajistil a pověřil k jednání jiného pracovníka. Dále sdělila, že dle jejího mínění rozhodnutí o námitkách má být doručeno prostřednictvím datových schránek. K tomu soud uvádí, že zákon o státní kontrole ani zákon o inspekci neobsahuje ustanovení požadující přítomnost kontrolované osoby při provádění kontroly. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 As 43/2004-51, publikovaný ve Sb. NSS 719/2005, podle kterého *„Ze zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, výslovně nevyplývá, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly.....“*

[34] Povinnost poskytnout součinnost kontrolním pracovníkům vyplývá z ustanovení §14 odst. 1 zákona o státní kontrole s tím, že zejména se součinnost odvíjí od oprávnění kontrolních pracovníků uvedených v §11 písm. a) až f) a h) tohoto zákona. Z protokolu o kontrole ze dne 19. 11. 2010 nebylo zjištěno, že by příslušný inspektor uvedeného dne požadoval předložení nějakých dokladů nebo informace o zjišťovaných skutečnostech, které by mu nebyly kontrolovanou osobou poskytnuty. Soud je toho názoru, že žalobce fakticky i splnil svou povinnost součinnosti, neboť jak bylo zjištěno z protokolu o kontrole ze dne 19. 11. 2011, na provozovně byla přítomna osoba, která mu umožnila vstup (povinnost odvíjející se od oprávnění kontrolního pracovníka uvedeného v §11 písm. a) zákona o kontrole). Vzhledem k tomu soud pokládá za nadbytečné zkoumat, zda došlo k řádnému doručení výzvy k součinnosti.

[35] Soud vyslovil názor, že kontrolovaná osoba nemusí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly (jak uvedeno shora), nemění to nic na tom, že podle §16 odst. 1 zákona o státní kontrole je povinností kontrolních pracovníků seznámit kontrolovanou osobu s obsahem protokolu a podle §5 odst. 2 zákona o inspekci oznámit přijaté opatření kontrolované osobě. Definice, koho lze považovat za kontrolovanou osobu, vyplývá z §3 odst. 1 zákona o inspekci. Kontrolovaná osoba je ztotožněna s právnickou osobou. Dle názoru soudu, pokud zákon ukládá povinnost seznámit s protokolem a opatřením přímo kontrolovanou osobu, musí jít o statutárního zástupce nebo osobu k takové činnosti statutárním zástupcem pověřenou. Žalovaný ve vztahu k paní E. P., asistentce obchodního ředitele argumentoval tím, že se jednalo o osobu pověřenou, podílející se na chodu potravinářského podniku a tedy z titulu své funkce zmocněnou k seznámení a podpisu protokolu a tedy i přílohy k tomuto protokolu.

[36] K uvedenému závěru žalovaného soud uvedl, že je předčasný a nepřezkoumatelný. Aby žalovaný mohl konstatovat, že se v případě „asistentky obchodního ředitele“ jedná o osobu pověřenou k příslušné činnosti, muselo by být prokázáno, že tato činnost je náplní její práce. Uvedené pochybení však soud neshledal podstatným. Byť by nedošlo k řádnému doručení opatření k odstranění závad ze dne 19. 11. 2010, nemělo by to vliv na další řízení. S veškerými písemnostmi byl bezprostředně po jejich předání asistentce obchodního ředitele seznámen Ing. P. P., místopředseda představenstva žalobce, neboť již dne 22. 11. 2010 v námitkách proti opatření č. P074-70394/10 na tyto písemnosti reagoval. V souladu s ustanovením §84 odst. 2, věta první správního řádu, „Neoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil“.

[37] Pokud se týká dalších námitek směřujících k výzvě k součinnosti, soud konstatoval, že tato výzva není předmětem přezkumu v tomto řízení (předmětem soudního přezkumu ani nemůže být s ohledem na ustanovení §70 písm. c) soudního řádu správního, podle kterého ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem).

[38] Nedůvodnou soud shledal námitku, že došlo k porušení povinnosti mlčenlivosti ze strany žalovaného, pokud dne 19. 11. 2011 předal výše specifikované listiny paní E. P., zaměstnankyni žalobce, asistentce obchodního ředitele. Povinnost mlčenlivosti je stanovena v §12 odst. 2 písm. f) zákona o státní kontrole, podle kterého jsou kontrolní pracovníci povinni zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly a nezneužívat znalosti těchto skutečností. Dle názoru soudu v uvedených souvislostech ve vztahu k zaměstnankyni žalobce nemohlo dojít k porušení povinnosti mlčenlivosti. Předáním písemností této osobě nemohlo ani dojít ke zneužití zjištěných skutečností. Nelze dovozovat žádnou snahu o zneužití. K porušení povinnosti mlčenlivosti by dle názoru soudu mohlo dojít pouze ve vztahu k jiné osobě, než je zaměstnanec kontrolované osoby.

[39] K námitce, že žalovaný nedodržel lhůtu 3 pracovních dnů stanovenou v § 5 odst. 4 zákona č. 146/2002 Sb. pro seznámení žalobce s rozhodnutím o jím podaných námitkách proti opatření č. P073-70394/10-D ze dne 10. 11. 2010 soud uvedl, že případné nedodržení této lhůty nemá na projednávanou věc vliv, neboť nerozhoduje o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010, ale ze dne 19. 11. 2010.

[40] K námitce existence překážky věci pravomocně rozhodnuté soud uvedl, že i když nebylo prokázáno, zda dne 19. 11. 2010 došlo k řádnému doručení rozhodnutí o námitkách a zda tedy uvedeného data bylo toto rozhodnutí pravomocné, je z dalšího jednání žalobce zřejmé, že s tímto rozhodnutím byl seznámen nejpozději k 22. 11. 2010 a nejpozději k tomuto datu bylo opatření ze dne 10. 11. 2010 pravomocně zrušeno. Mohlo tedy dojít k tomu, že nové opatření bylo dne 19. 11. 2010 vydáno předčasně. Protože však k pravomocnému zrušení předchozího totožného rozhodnutí ve věci došlo, soud překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu neshledal.

[41] Pokud se týká námitek proti označení účastníků řízení, absence popisu skutku ve výroku a absence výroku o vyloučení odkladného účinku, rovněž tyto soud neshledal důvodnými. Konstatoval, že účastníci řízení jsou náležitě označeni, ve výrocích je dostatečně popsáno řešení otázky, která je předmětem řízení s odkazem na ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, je zde stanovena lhůta. Výrok o vyloučení odkladného účinku je nutno uvést ve výroku pouze v případě, že byl vyloučen rozhodnutím správního orgánu dle §85 odst. 2 s.ř. , což vyplývá přímo ze znění ustanovení §68 odst. 2 s.ř. V předmětné věci je však odkladný účinek vyloučen dle §5 odst. 3 zákona o inspekci. Je tedy postačující, pokud je poučení o absenci odkladného účinku uvedeno v závěrečném poučení. K porušení §68 odst. 2 s.ř. tedy dle názoru soudu nedošlo.

[42] Ostatní námitky žalobce soud v předchozím rozhodnutí shledal důvodnými. Jak je již výše uvedeno, Nejvyšší správní soud se s jeho závěry neztotožnil a jeho rozhodnutí zrušil. Při novém posouzení se krajský soud v souladu s §110 odst. 4 s.ř.s. právními názory vyslovenými Nejvyšším správním soudem řídil. S jeho závěry se ztotožnil.

[43] Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku především konstatoval, že *„odlišná stanoviska účastníků vyplývají z různého stupně chápání smyslu právní úpravy oblasti výroby a distribuce vín podle české i evropské právní úpravy. Žalobce při interpretaci povinností při vedení evidence a označování původu zpracovávaných druhů vín především zdůrazňuje formální hlediska, zatímco stěžovatelka klade zvýšený důraz z hlediska smyslu právní úpravy. To, co tvoří podstatu argumentace žalobce, vlastně není ani zásadním zdrojem pochybností a zároveň spor není ani o to, podle čeho (podle jaké normy) je nakládání s vínem a hrozny pro jeho výrobu upraveno. “*

[44] Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že nelze souhlasit s názorem krajského soudu, který dal za pravdu žalobci, že způsob evidence, požadovaný žalovaným, nelze dovodit ze znění přílohy č. 33 vyhl. č. 323/2004 Sb., neboť tato upravuje u vína z dovozu povinnost označení země původu. Nejvyšší správní soud nesouhlasil rovněž s tím, že odkaz na §30 zákona o vinohradnictví a vinařství je nedostatečný. Zákonné vymezení evidenčních pomůcek (evidenčních knih) dle uvedeného ustanovení je naopak zcela dostatečné, a to právě odkazem na relevantní předpisy ES, jejichž smysl je zcela jednoznačný.

[45] Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„úprava dle nařízení Parlamentu a Rady (ES) s přihlédnutím ke stupni jejich závaznosti, a to konkrétně nařízení č. 479/2008, v tomto směru zcela explicitně uvedené podmínky obsahuje a zavazuje tak i Českou republiku. “*

[46] Nejvyšší správní soud dále citoval články 26 a 27 uvedeného nařízení č. 479/2008, které v úvodních člancích jednoznačně definují podstatu a smysl povinnosti v označování vín v člancích 26 a 27: *„(26) Scelování vína pocházejícího ze třetích zemí s vínem ze Společenství a scelování vín pocházejících ze třetích zemí by mělo být ve Společenství i nadále zakázáno. Podobně by některé druhy hroznového moštu, hroznové šťávy a čerstvých vinných hroznů,*

kteřé pocházejí ze třetích zemí, neměly být na území Společenství zpracovávány na víno ani přidávány do vína; (27) Koncepce jakostních vín ve Společenství se mimo jiné zakládá na zvláštních vlastnostech souvisejících se zeměpisným původem vína. Tato vína spotřebitel rozeznává pomocí chráněných označení původu a zeměpisných označení, i když současný systém není v tomto ohledu plně rozvinut. Aby se požadavek na jakost příslušných výrobků mohl opřít o průhlednější a propracovanější rámec, je třeba zavést režim, podle něhož se žádosti o označení původu nebo zeměpisné označení přezkoumávají v souladu s přístupem, který se uplatňuje v horizontální politice Společenství v oblasti jakosti potravin jiných než vín a lihovin podle nařízení Rady (ES) č. 510/2006 ze dne 20. března 2006 o ochraně zeměpisných označení a označení původu zemědělských produktů a potravin“.

[47] Nejvyšší správní soud poukázal rovněž na Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, konkrétně na článek 16 a 17. Uvedl, že „z citovaných ustanovení je patrný smysl právní úpravy v dané oblasti, v jehož světle je třeba vnímat konkrétní úpravu dle Oddílu III článku 59 nařízení č. 479/2008, upravujícího mezi povinnými údaji při označení vín uváděných na trh v rámci Evropské unie v bodu d) uvedení provenience. Tento údaj totiž slouží k nezaměnitelné informaci pro konečného spotřebitele a přispívá tím k naplnění smyslu citované úpravy v dané oblasti v jeho informativní a ochranné funkci.“

[48] Nejvyšší správní soud v uvedených souvislostech uzavřel, že „klamání konečného spotřebitele je třeba vždy vnímat v jeho materiálním smyslu záměny představy (zde o původu vína) a nikoli jen jako porušení formálně zakotvených povinností. I kdyby totiž takové formulace ze zákona či jiného právního předpisu jednoznačně nevyplývaly, je třeba je bez nejmenší pochybnosti dovozovat ze smyslu citovaných ustanovení zejména evropského práva. Jinými slovy, žalobce povinnost vést přesvědčivou evidenci dovážených hroznů měl a měl by také povinnost původ vína uvádět v předpokládaném rozsahu na vinětech lahví s vínem. Jen takovým způsobem lze totiž zachovávat a chránit dědictví zvláštních vlastností souvisejících se zeměpisným původem vína. Pokud tedy krajský soud dospěl k závěru, že požadavek stěžovatelky v daném smyslu byl nezákonný, jednalo se o závěr chybný.“

[49] Pokud se týká závěru krajského soudu o nezákonnosti lhůty pro splnění povinnosti uložení opatřením D02, Nejvyšší správní soud uvedl: „Po vyjasnění obsahu uvedené povinnosti, spočívající nikoli ve faktickém odvozu vín ze skladů a provozních prostor prodejců, nýbrž v zamezení jejich prodeje spotřebiteli, lze navíc uvedenou lhůtu považovat v zásadě za přiměřenou již proto, že v tomto pojetí její splnění opravdu předpokládá jednoduchý a časově nenáročný postup a odpovídá tak z hlediska principu přiměřenosti a dobré správy v činnosti správních úřadů.“

[50] Kasační soud rovněž uvedl: „Závěr, že žalobce zpracovával víno neznámého původu, tedy stěžovatelka v době vydání opatření přijala oprávněně již z toho důvodu, že sám žalobce pro důkaz opaku neudělal nic, přičemž tento závěr byl podložen odpovídajícím rozsahem

dokazování v rámci kontrolních zjištění. “ Připomněl při tom, že podstatou věci je, že žalobce měl uvádět na trh vína s nesprávným označením původu, přičemž důsledně pouze tvrdil, že původ vinných hroznů není povinen uvádět v evidenci jejich zásob. Upozornil na to, že žalovaný připustil možnost revize povinnosti stáhnout vína z prodeje, jestliže k doplnění evidence dojde. Poukázal na skutečnost, že doplnění evidence není v rozporu s povinnostmi žalobce, obsaženými ve zkoumaných opatřeních. Konstatoval, že právě doplněním evidence lze naplnit smysl ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 146/2002 Sb. (povolení uvádění do oběhu v případě odstranění závadného stavu).

[51] Krajský soud dodává, že ve věci byl dostatečně zjištěn skutkový stav, aby bylo možno vyslovit závěr o zpracování vína neznámého původu žalobcem. Jak vyplývá z protokolů o kontrole, žalobce byl seznámen s výsledky kontrol u pěstitelů a výrobců vína, kteří vypěstovali nebo zpracovali hrozny z vinic, jejichž registrační čísla byla uvedena na dodacích listech společnosti BJ Vitis, s.r.o. Pokud tedy tyto hrozny byly zpracovány pěstitelem nebo jiným výrobcem vína, který je od výrobce nakoupil, nemohl je nakoupit rovněž žalobce.

[52] Nesprávným shledal Nejvyšší správní soud rovněž závěr krajského soudu o povinnosti žalovaného zrušit odvoláním napadené správní rozhodnutí pro absenci odůvodnění. Konstatoval, že „*v rozhodnutí správního orgánu nelze o absenci odůvodnění hovořit*“.

[53] Krajský soud v této souvislosti připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 As 33/2010-99, publ. pod č. 2323/2011 Sb. NSS, podle kterého „*Opatření vydané podle § 5 odst. 1 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci (opatření vydané inspektorem na základě výsledků provedené kontroly), je rozhodnutím, ve vztahu k němuž se subsidiárně použije správní řád. Stanoví-li § 5 odst. 2 tohoto zákona, že opatření oznámí inspektor kontrolované osobě a neprodleně o něm učiní písemný záznam, aniž by zákon stanovil jeho obsahové náležitosti, je nezbytné, aby záznam splňoval náležitosti obsažené v § 67 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004.*“

[54] Z uvedeného rozsudku čerpal rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2013, č.j. 3 As 55/2012-43, kterým zrušil rozhodnutí zdejšího soudu týkající se stejných účastníků a související věci. (jednalo se o opatření přijaté na základě stejných skutkových zjištění při téže kontrole). Uvedl následující: „*V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ačkoli stěžovatelka v posuzovaném opatření neuvedla veškeré skutečnosti zaznamenané v jednotlivých protokolech o kontrole, je z jeho odůvodnění zřejmé, že pro vydání zákazu uvádění specifikovaných vín do oběhu bylo rozhodující zjištění, že žalobce nakoupil od společnosti BJ Vitis, s. r. o., hrozny neznámého původu (protokol ze dne 11. 10. 2010, č. j. P066-70394/10). Ty následně byly smíseny s hrozny známého původu. Výrobcem uvedených vín je tak sice kontrolovaná osoba, ale víno bylo vyrobeno z hroznů neznámého původu. Uváděním do oběhu vín, u nichž bylo zjištěno, že jejich původ deklarovaný na etiketě*

žalobcem neodpovídá skutečnosti, došlo k uvedení spotřebitelů v omyl. V odůvodnění opatření stěžovatelka dále podrobně vymezila veškerá ustanovení právních předpisů aplikovaná v projednávané věci včetně odkazu na relevantní předpisy ES. Rovněž se vypořádala s námitkami žalobce vznesenými při seznámení s protokolem P073-70394/10.“

[55] Krajský soud konstatuje, že žalovaný se i v odůvodnění opatření P074-70394/10/D ze dne 19. 11. 2010 vypořádal s námitkami žalobce, které byly vzneseny dne 10. 11. 2010 při seznamování s protokolem č. P073-70394/10. V základních rysech také předestřel zjištěný skutkový stav, i když veškeré skutečnosti zaznamenané v jednotlivých protokolech o kontrole neuvedl, pouze na tyto odkázal. Jednotlivé protokoly, ze kterých vycházel, identifikoval číslem a datem pořízení. Krajský soud tedy uzavírá, že žalovaný ve vydaném opatření náležitě objasnil, na základě jakých důvodů bylo žalobci uloženo opatření k odstranění zjištěných nedostatků. Požadavky vyplývající z ustanovení § 68 správního řádu tak byly v odůvodnění posuzovaného opatření naplněny.

[56] Krajský soud uvádí, že Nejvyšší správní soud v předmětné věci ve svém rozsudku ze dne 22. 11. 2012, čj. 3 As 50/2012-44) vyslovil závaznou právní větu, která byla publikována ve Sb. NSS 2774/2013: „*Klamání konečného spotřebitele je třeba vnímat v jeho materiálním smyslu záměny představy (zde o původu vína) a nikoli jen jako porušení formálně zakotvených povinností. Pokud by formalizované povinnosti (označovat původ vína - hroznů) ze zákona nebo jiného právního předpisu národní provenience nevyplývaly, je třeba je vždy dovodit ze smyslu i znění uvedených ustanovení evropského práva. Tak lze účinně přispět k zachování a ochraně dědictví "zvláštních vlastností souvisejících se zeměpisným původem vína".“*

VI. Závěr a náklady řízení

[57] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo jakékoliv vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[58] Výrok o náhradě nákladů soudního řízení před Krajským soudem v Brně i před Nejvyšším správním soudem v rámci řízení o kasační stížnosti vychází z ust. § 60 odst. 1 a §110 odst. 3 s.ř.s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených plně úspěšný účastník proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v dalším rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, náhrada nákladů řízení příslušela, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (k dotazu soudu ani jakékoliv nepožadoval), a proto mu jejich náhradu soud nepřiznal. Totéž se týkalo i nákladů řízení o kasační stížnosti, kdy žalovaný byl i v této fázi soudního řízení úspěšný (jeho kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vyhověl), a tedy by

mu příslušela jejich náhrada. Jelikož žalovanému nevznikly ani v této fázi řízení žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti, soud mu nepřiznal jejich náhradu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 19. března 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu